

Hi havia una vegada un bosc ple de grans arbres, un riu amb l'aigua clara i un prat d'herba fresca. Era un lloc molt bonic, on els animals del bosc hi vivien feliços.

Una tarda jugaven a fet i amagar. Mentre el gran ós bru comptava fins a deu, els seus amics corrien a amagar-se. En Ratlletes, un alegre ós rentador, i el seu amic esquiol es van enfil·lar d'un salt dalt d'un arbre.

La veu forta del gran ós bru va ressonar pel bosc:

—...vuit, nou i deu! —va cridar—. Qui no estigui amagat, que s'amagui de veritat! —I va començar a buscar-los.

Com que era molt gran, no podia enfil·lar-se dalt de l'arbre on hi havia els seus amics amagats, que li llençaven pinyes i s'aguantaven el riure per no ser descoberts.

—Ui, ui, qui s'amaga allà dalt? Prou de llençar-me pinyes, que em sortiran nyanyos! —rondinava, mentre es tocava el cap.

Quan arribava la primavera, el bosc s'omplia d'alegria amb el cant dels ocells i l'herba es cobria de flors de tots colors. Dalt les muntanyes, el sol fonia la neu i la convertia en aigua clara, que el riu recollia.

—Anem a jugar entre les flors —li deia en Ratlletes a l'esquirol.

Aleshores, sortien disparats cap al camp de roselles. Com els agradava olorar l'herba fresca i sentir la rosada quan es rebolcaven!

—Que saps fer la tombarella? —preguntava l'esquirol al seu amic.

—I tant, és molt senzill! Mira com em sostinc amb les potes del davant!

En Ratlletes aixecava les potetes del darrere amb força, mentre intentava no caure. De sobte, se sentia un pataxof i l'esquirol es petava de riure en veure com el seu amic havia perdut l'equilibri i li sortia el culet d'entre les flors.

A l'estiu, els animals jugaven al riu i en Ratlletes se sentia feliç en companyia dels seus amics. Li agradava molt jugar i organitzava jocs divertits, com saltar des de les branques, curses de natació o competicions per passar d'una riba a l'altra.

Hi havia un gran tronc que travessava el riu. Allà jugaven a veure qui el podia creuar sense caure. En Ratlletes, que anava el primer, cantava:

Si en remull no vull acabar
molta atenció pararé.
L'equilibri he de guardar
i del bany em salvaré!

Com que anava saltant i reia, de tant en tant relliscava i queia a l'aigua. Amb la remullada, els amics que anaven darrere esclataven a riure, divertits.

—Com m'agrada estar ara amb vosaltres! —exclamava en Ratlletes, content—. Em sento molt feliç de viure en aquest bosc tan bonic —afegia, satisfet.

Tots estaven contents de poder compartir l'alegria d'aquell moment.

Amb la tardor, els dies s'escurçaven. La pluja i el vent tombaven les fulles dels arbres. Al terra s'apilaven boniques muntanyes de fulles de colors: grogues, taronges, vermelles. Era un lloc perfecte per amagar-se, fer tombarelles o senzillament estirar-se a descansar.

Quan la tardor ja arribava a la fi i el fred era més intens, tots els animals del bosc començaven els preparatius per passar l'hivern. Uns netejaven caus i coves, mentre els altres recollien fruits i els amuntegaven dins els troncs buits dels arbres.

—Hem d'ajudar-nos els uns als altres —deia feliç en Ratlletes, mentre recollia pinyes per a l'esquirol.

Anaven amunt i avall fins que la feina de tots estava acabada. Si s'ajudaven, la vida al bosc era molt més agradable.

Finalment va arribar l'hivern i també les primeres neus. A poc a poc, el bosc es va cobrir d'un mantell blanc que ho tapava tot. Els animals dormien dins els seus caus i amagatalls per protegir-se del fred. Les aigües del riu es van glaçar. El bosc va quedar completament silenciós i no es podia veure cap animal enlloc.

Cap? Bé, no exactament. El petit Ratlletes volia continuar les aventures i es passejava d'un lloc a l'altre, mentre buscava amb qui jugar.

—Hola, hola! Qui vol venir a patinar sobre el riu? —cridava ben fort per veure si algú el sentia—. Aquí no hi ha ningú, hauré d'anar més lluny!

I mentre buscava companyia, sense adonar-se'n, s'allunyava cada vegada més i més.